

Зустріч з ковилою

Микола Руденко

Я через гору йшов. І на горі,
Що пойнята бузковою імлою, —
Отам, де скелі кришаться старі,
Негадано зустрівся з ковилою.

Було це так далеко від степів
Причорноморських — десть біля Китаю.
Але здалось: на жайворонка спів
Я через рідні ниви завертаю.

А він дрижить під хмарою — мала
Іскринка пісні,— так дрижить, тріпоче,
Немов тягар невільницького зла
Своїми крильцями розбити хоче.

Відоме зло. Давно відоме зло:
Колючий дріт життя навпіл розкраяв.
Це, братку, з нами споконвік було:
Не вперше нам тужить за рідним краєм.

Уже й не віриться, що є земля,
Де сім тисячоліть квітує жито;
Де Борисфен-Славута повз поля
Несе човни терпляче й сумовито.

Де хижі зайти стріли і мечі
Тупили об кістки мого народу.
Але живуть на світі орачі —
І жайворонок їм складає оду...

Тим часом на траву лягла роса.
Внизу Катунь у пелюшках із піни.
Тут є життя. І є своя краса.
Але ні жайвора, ні України.